

бившия партизанин Йордан Чукански, крачи уверено напред.
Снимка: Ив. Воденичаров

КЪМ ПО-РЕЗУЛТАТНА ПАРТИЙНА УЧЕБНА ГОДИНА

Още през ноември миналата година политбюро на ЦК на БКП задължи партийните комитети и организации в течение на настоящата и идущата учебна година така да преустрой идеологическата си работа, што тя да отговаря на изискванията на Априлския пленум и Осмия конгрес на Партията. Това означава по-пълно да се разработват проблемите на социалистическото развитие, по-добре партийната просвета да служи на практиката на стопанското и културното строителство.

Общинският партийен комитет в с. Обединение добре разбра смисъла на това решение на политбюро и се зае за неговото претворяване в живота на общинската партийна организация. В някои от кръжоците бяха поставяни на разглеждане и изясняване актуални въпроси от дейността на бригадите и звената, а също и някои практически задачи. Но това бе малко. По-основно и конкретно този въпрос бе разгледан сега в подготовката на новата партийна учебна година. Направената оценка за работата през изтеклата учебна година в Партията показа, че учебните форми бяха сравнително много — общо 28 за двете села — Обединение и Иванча. Това затрудняваше контрола и помощта от страна на Общинския комитет и бюрата на първичните партийни организации. И не само това. Нещо повече: сравнително повече пропагандисти, а не всички имаха добра подготовка и опит. За много от учебните групи не достигаха и необходимата литература.

Обсъждайки въпроса какви просветни форми да бъдат изградени напред, ние дойдохме до извода, че не трябва да се отказваме от кръжоците, но че те трябва да бъдат намалени и се внесат известни изменения в програмата им. Освен това ще трябва да бъдат изградени школи за масова политическа просвета от по 30—60 слушатели, както и школи за комунистически труд с по 30 слушатели, два вечерни университета по икономика на ТКЗС с около 70—90 слушатели.

Като вземем под внимание организацията на работата в ТКЗС и разпределението на комунистите по производствени участъци, решиме на събираня на първичните партийни организации да бъдат обсъдени и одобрени за идуща учебна година следните просветни форми: за с. Обединение — три школи за комунистически труд при растениевъдството, две в

животновъдството, една школа за масова политическа просвета и един вечерен университет по икономика на ТКЗС. Отделно от тях ще действуват един кръжок за кандидат-членове на БКП по Устава на Партията и друг по история на БКП. Един семинар по основи на марксистко-ленинската естетика и един кръжок по марксистко-ленинизъм. Същите просветни форми без последните три ще бъдат изградени и в с. Иванча. Или при това положение броят на просветните форми ще бъде с 9 по-малко, а този на слушателите ще се увеличи от 448 на 520.

Как ще се водят занятията? Предвиждаме школите за масова политическа просвета, които ще водят занятията си един път в месеца, да се посещават от комунисти с по-напреднала възраст, а в школите за комунистически труд, които ще водят занятията си два пъти в месеца да участвуват комунисти и безпартийни, участвували вече в някаква просветна форма и имащи по-добра подготовка. Вечерният университет ще се събира два пъти в месеца. В него ще участвуват членовете на партийните бюра и на управителния съвет, бригадирите, зеноводите, завеждащ фермите — възбюб активисти. Участниците в кръжока по история на БКП ще бъдат предимно членове на Партията, които не са изучавали тази дисциплина, а в семинара по марксистко-ленинската естетика ще бъдат включени главно учители и служители с по-високо образование. Кръжоците също ще се събират два пъти в месеца.

За да се подобри решително идеин-теоретическото равнище на пропагандиста, да се повиши нейната ефективност и за да може тя да оказва по-добро въздействие на слушателите е от значение подборът на пропагандистите. Ние вече обсъдихме състава на пропагандистите и лекторите. Смятаме да не прикрояваме към всяко звено определен лектор, а всеки лектор да посещава и изнася лекцията си в 3—4 и повече звена. Така през годината ще му се паднат най-много до 2—3 лекции да готви, които ще бъдат по-качествени, защото лекторът ще има възможност да се готви по-добре и навреме. В школите за комунистически труд и тези за масова политическа просвета, както и във вечерните университети предвиждаме половината от лекциите да бъдат на политически теми, 2—3 по икономически въпроси,

и 2 за комунистическото възпитание, 3—4 от производствено-технически характер и т. н. С оглед на това сме определили и лекторите, броят на които е 25. Вече се знае и кой по какви въпроси ще се готви. Така извършената предварителна работа ни поставяме на обсъждане в партийните организации. Редна комунисти, като Рачо Христов, Никола Николов, Йордан Колев и други се изказаха обстойно по предложеното на Общинския комитет за организирането на партийната учебна година, одобриха го. То бе прието и от всички партийни организации. Поставен бе и въпросът за преценяване от всеки комунист в своя просветна форма ще учи.

Сега усилятия ни са насочени към разработването на първичните учебни планове за школите за масова политическа просвета и тези за комунистически труд, както и планове за вечерните университети. Предвиждаме да бъдат подготвени и изнесени следните лекции: „Дружбата и сътрудничеството между СССР и НРБ“, „Реакционната същност на буржоазната идеология и борбата против нейното влияние у нас“, „Борбата за единство на световното комунистическо движение и разколническа дейност на китайските ръководители“, „Характерът на съвременната епоха“, „Икономическата политика на БКП“, „Ефективността на капиталните вложения в ТКЗС“, „Ролята на техническия прогрес за повишаване на производствеността на труда в селското стопанство“, „Ролята на единичното и обществеността за комунистическото възпитание на младежко поколение“ и други.

Наред с това планираме и провеждането на някои практически занятия в отделни школи, обмяна на опит на добри лектори, посещения на първични и други мероприятия. Планираме също така в края на всяка школа и университет да проведем теоретическа конференция по изучавания материал. Тези наши планове ще бъдат изложени в партийните клубове за запознаване на партийните членове.

Ето, така подготвяме партийната учебна година и сме уверени, че тя ще бъде далеч по-резултатна от преди.

Стоян БЕЛЧЕВ

секретар на Общинския комитет на БКП в с. Обединение

В Техникума по индустриална химия — гр. Свищов се подготвят квалифицирани млади кадри за нашата химическа промишленост.

Снимка: Гр. Иванов

В комунистическия труд израснахме

ВЪВ ВСЕКИДНЕВНАТА подготовка за най-достойна среща на славната 20-годишнина на преден план се поставя още по-пълното разгръщане на социалистическото съревнование — най-широкото внедряване на челия опит в производството и още по-всестранното разрастване на движението за комунистически труд. Изпълнението на всичко това ще бъде критерий за определяне на мястото ни в редиците на десетосетемврийския парад.

Това има предвид брига-

дата за комунистически труд „Герман Титов“ при Градския промкомбинат във В. Търново.

Този малък колектив е решил достойно да спечели паспорта на трудовата слава и юбилейната значка. Той е обещал да положи всички усилия за преизпълнение на производствените си планове, като в чест на големия празник да изработи надпланово дограма от 80 квадрат. Това ще даде надпланов приход от 800 лева, надпланова печалба от 100 лева. Ще се реализират ико-

номни в размер на 150 лв. Званието „Бригада за комунистически труд“ ние извоювахме преди 3 години, а заедно с това и хората ни станаха други. За разпооб-разяването на живота много труд полагат ръководството на бригадата, заедно със своята неуморна приятелка Нина Иванова. Много често сме заедно и за какво ли не говорим, не споделяме, не спорим! Започнахме да изучаваме Моралния кодекс на строителя на комунизма. Първият ни разговор беше по темата „Добростествен труд за благото на обществото“. Във връзка с това разгледахме статията на колхозничката Надежда Заглада, поместена във вестник „Правда“. Един наш другар въведе в крак с всички, не се включаваше в общия устрем за изпълнението на плана, странеше от нас, побеседвахме с него, разбрахме причините, които го карат така да се отнася към работата. Разкриха се доста неща. Сериозният разговор ни накара и ние да се замислим. Бригадата отдели голямо внимание и грижи за този другар и за неговото семейство.

На втората наша сбирка разгледахме въпроса за предаността към делото на комунизма, любовта към социалистическата Родина и страните на социализма. Уредихме срещи с бившия политзатворник Георги Рибаров. В затвора-музей той ни разказа за героичното минало на нашия край. Подобна среща имаме и с др. подполковник Павлевски — бивш партизанин. С голямо

увлечение четохме стиховете на Пеню Пенев. Започнаването ни с принцип „Честност, правдивост, нравствена чистота, простота и скромност в обществения и личния живот“ стана на сбирка, където поканихме за лектор Иван Пишманов. Той изнесе беседа за комунистическия морал и личното достойнство. Тая наша сбирка, като че ли беше най-интересната. Оттогава решиме плащането на заплатите да става без касиер. При нас работеше едно младо момче, не свикнало още с добрите навики на колектива. Другарите от бригадата се заеха да му помогнат да се откаже от своите лоши навики. Усилията не останаха напразно. Димитър, така се казваше то, успя да завърши основното си образование във вечерното училище, а оттам и школата за шофьор.

Особено весело е на нашите другарски срещи, устроени в чест на рождениците, новодошлите и новородените, където се поднасят подаръци от името на целия колектив. При нас се разкриват още по-големи перспективи. Сега ние ще си разучим основно материалите от националното съвещание на участниците в движението за комунистически труд. Те ще ни помогнат за по-бързото изпълнение и преизпълнение на плана, за записването на още много, много светли дела в дневника, посветени на славното 20-летие.

Ив. КРЪСТЕВ

бригада „Герман Титов“ промкомбинат В. Търново

Те заслужават оказаното доверие

Когато влезеш в ДИП „В. Коларов“ — В. Търново виждаш, че ти се привлича още от портала: едно табло, където е написано обещанието за изпълнение и преизпълнение на плана през 1964 г., просто като че ти заговаря. Там, между другите показатели се чете:

Да изпълним производствения план 101 на сто и да дадем надпланова продукция за 16 000 лева.

Да реализираме надпланово снижение на себестойността на продукцията за 7800 лева.

Да реализираме надпланова печалба — 13 400 лева. След това има още много табла, черната дъска — за отбелязване на лошите прояви и червената за отбелязване на хубавите.

В копринения отел се чува шум от течаща вода. Всички работнички са удивени в работата си. Една слабичка, черноока девойка минава край всички и им обяснява нещо. Това е секционната майсторка Венета Димитрова Бързева.

Тя завърши в 1952 година фабричното заводско училище и постъпи на работа. Отначало беше трудно, но се намериха истински другари, които ѝ помогнаха. Когато свикна и напредна в работата Венета реши да учи във вечерна гимназия. През 1958—59 г. я завърши успешно. А през това време другарките ѝ вече бяха решили: тя заслужава да бъде в редовете на БКП. Прехвърля я През 1958 г. нейно партийно поръчение беше да работи като секретар на комсомолското дружество.

Венета е добър и сърдечен човек. Ето, сега нейната приятелка Иванка Кръстева Тончева учи във Вечерна гимназия. Венета винаги намира време за да ѝ покаже по физика или

ДИМИТЪР КАЦАРОВ

по немски език.

Венета Бързева е член на бригадата „Лилана Димитрова“, която се бори за звание „Бригада за комунистически труд“, а сега и за паспорт на трудовата слава.

Когато се заговори за националното съвещание на участниците в движението за комунистически труд, всички без да се колебават посочиха Венета Бързева. А тя преди да тръгне тия дни с делегатите на съвещанието развълнувано гореше с приятелките си:

— В София, момичета, ще се запозная с много челици в производството, с представители на бригади, получили вече звание „Бригада за комунистически труд“. Те ще разкажат много неща и това, което науча ще трябва да го приложим и при нас.

Мнозина може би още си спомнят едно тихо и скромно момче, което залагаше много над книжите, а сутрин чевръсто кривеше към сградата на Икономическия техникум в гр. В. Търново. То беше сираче и въпреки това през 1954 г. за-

върши. Сега трябва да работи. Постъпи на работа в ДИПТК „В. Мавриков“. Но как без промишлено образование, без да е запознат с технологията на производството, може да работи? Димитър Цанков Кацаров реши и завърши задочен Текстилен техникум „Йордан Рабославов“ в гр. Габрово. Вече беше пълноношен кацар.

Започна строежът на новия цех за биещи машини, служещи за преварителна обработка на памук. Димитър участвуваше в строежа от поставянето на основите до завършването на последния болт, а после премина на самостоятелна работа в бригада „Хр. Смирненски“, която се разполага в сация току-що построен цех.

През 1962 г. бригадата реши да се бори за звание „Бригада за комунистически труд“.

Когато и да попиташ, било то от бригадата или от приятелите, всеки ще ти каже хубави неща за Димитър Кацаров — младежа с партиен билет, всеки ще го похвали с нещо. Димитър участвуваше в съвещанието на участниците в движението за комунистически труд. Там ще разкаже за своите другари, за своята работа. А хората от бригадата на Димитър Цанков Кацаров са сигурни, че 20-годишнината ще срещат вече със звание „Бригада за комунистически труд“.

Като Венета Бързева и Димитър Кацаров има още много други. Те заслужават оказаното им доверие, защото са едини от първите, които вървят към осъществяване на великото дело за доизграждане на социализма и полагане основите на комунизма в нашата родна България.

Георги БОТЕВ

НА РАВНИЩЕТО НА НОВИТЕ ИЗИСКВАНИЯ

Решенията на Майския пленум на ЦК на БКП за по-нататъшното издигане на ръководната роля на Партията в борбата за изпълнение предначертанията на Осмия конгрес на БКП са закономерен резултат от големите грижи, които в годините след своя Априлски пленум, Централният комитет полагаша за най-пълното разгръщане и решително преустройство на организационната и идеологическата работа в Партията. Редна основни въпроси на икономическото ни развитие вече се проверят в практиката и доказват, че е необходимо нещо и компетентно партийно ръководство. Тъкмо тия въпроси: авангардната роля на комунистите в производството и сред целия народ, ликвидиране на шаблонна и формализма, които все още съществуват в нашата работа, поставят решенията. В констатациите за големите успехи на нашия народ под ръководството на Партията, в констатациите за съществуващите недостатъци в организационната и идеологическата работа е намерила място истината: такава каквато е тя. С решенията са показани най-ясно средствата, с които Партията ще върви за преодоляване на

някои несигурни крачки. Ито аз, така и всички комунисти от общината виждаме голямата роля, която ще играят тия решения на Централния комитет. Ние ще преразгледаме основно нашата работа, за да бъде наясно за всички, което досега ни е пречило, за да бъде работата на цялата общинска партийна организация на онова равнище, на което изискват партийните решения.

Дончо ИВАНОВ
секретар на Общинския комитет на БКП в с. Страница

О ПРАЗНИ се голямата къща на дядя Петка. Секна веселата гълчавя. Стопиха се буйните детски гласове, които шумоляха като бистър планински поток и пълнеха с топлина свидното бащинско гнездо. Течаха годините. Нижеха се като дълги кервани от улицата на градежа и незабелязано потъваха отвъд голямата планина. Отраснаха пиленацата. Заякнаха крилати им. Тясно им стана в старото гнездо и те едно по едно отлетяха, за да дият своето щастие. Огледа се един ден баба Иванка и видя, че е останала сама в голямата беззвучна къща.

И колчем мине край тази къща, не може да не спре пред сложената, посивяла от слънцето и вятра мраморна плоча на антифаста Стефан Петков (Алекси), чийто млад живот изгори, когато слънцето изгряваше.

Вървя по една от заснежени улици на Елена. Над стрийния ансамбъл от стари и нови къщи трептят оранжевите багри на залязващото слънце. Прислзиха студена, зимна вечер. По улицата бързат хора: уморени мъже със замислени, сурови лица, жени с опърлени от вятра аленки бузи и мо-

мичета с леко повдигнати над коленете си къси, черни улички живеят баба Иванка.

Щом бутнах пътната врата, две дълбоко хълмални под изруселите вежди очи ме посрещнаха зад едно от възлечетата на малкото прозорец.

В стаята ме покани тя, старата майка.

— Печката пали, синко. Поизчапах се, но ти не ми забелязвай. Остарее ли човек, за нищо не го бива. Все му е студено — поведе разговор баба Иванка и коленичи пред наръча сухи изрезки. Докато тя нареждаше дълбоки в печката, очите ми се плъзнаха из стаячката. Белосаните стени свяха и червеникавите нишки на залязващото слънце трептат като тънка копринена паяжина. На фона на всичко това баба Иванка позитивно ми заприлича на Вазовата баба Илияна, на онази юначка българка, преминала през хиляди опасни пътища и пътеки, поресила нечувани лишения и мъки, а все още е живава, горда и непокорна.

Тишина. Само печката весело хълчаше, люлеше на вълни смекнатия въздух и разстилаше сладкия мирис

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

на сушени сливи и ябълки. Вгледах се в лицето на баба Иванка. Много бръчки са го нарязали: тънки като иглички, научени като дълбани с длето, спелени една с друга. Трупа ли са ги дните, годините. . . И всяка от тях си има история, начало и край. Всяка от тях е изживяла мъка и грижа. Бледите и устни леко потръпнаха. Под черната ѝ забравка, като че далечни, забудени в мъглявина, звезди

ЗА ЖЪТВАТА — ЩЕ БЪДЕМ ГОТОВИ

(Беседа с ЛЕФТЕР ЛЕФТЕРОВ, гл. агроном на ТКЗС
„В. И. Ленин“ — Долна Оряховица)

Миналата година ние имаме много сортове пшеница. От тях запазиме Безостая-1, 100-10, Юбилейна, 301 и много малка част от италианските сортове. Безостая, например, от 6200 декара ни даде по 240 кг зърно. Това не можеше да не ни накара да й определим повече площ — 58 на сто. Сега също не смятаме да понижим добива. Състоянието на есенниците е отлично и обещава богата реколта.

Но грижата за подготовката на площите и отглеждането на реколтата беше една страна на въпроса. Другата — е да приберем и правилно да съхраним зърното. И бих казал, че това е не по-малък въпрос. Та ние имаме 22 700 декара пшеница.

Как по-добре, по-бързо и по-качествено да се прибере и съхрани зърното? Ето въпроса, към който подхождаме не от днес и по който работим не от вчера. Него ние обсъждаме и на сесия на общинския народен съвет. Работи се по довършване на механизирани зърноплощадки, вече сме пресметнали и с какви машини ще жънем, как ще жънем и извозваме житото.

Миналата година пак отдалече се се подготвихме. Ремонтът на комбайните беше качествено. Направихме и сериозна стъпка към механизиранието на площадките, но само в Долна Оряховица успяхме да завършим и то не съвсем напълно. За първи път приложихме разделна жътва на широк фронт — на 60 на сто от ечемика и 30 на сто от пшеницата. Сега ще увеличим разделната жътва на не по-малко от 10 000 декара есенници, защото това освен че ни дава възможност за по-ранното започване на жътвата ще ни помогне и в борбата с житната дървеница. От друга страна загубите на зърно са по-малки и не се задържат площадките. Давже прибиращият по разделния начин ечемик лая отиде направо в складовете, а това е не малко предимство.

За предстоящата кампания можем да кажем, че правим по-ва, по-смела крачка напред. Изненади от некачествен ремонт на машините не смятаме да имаме. Петте виндуроера са готови, както и осемте комбайна. Разбира се те няма да ни стигнат да приберем реколтата за 10, максимум 15 дни, както предвиждаме и затова сме дали заявка за 3 помощни комбайна. Повече ни безпокой транспортът. Той беше недостатъчен и през миналата година, няма да ни стигне и сега и сме заявили пред Управлението на селскостопанското производство да ни осигури 6 помощни товарни коли, минимално число, но дано стигнат. В това отношение ние и сами правим немалко, за да

се облекчим с транспорт, като използваме машините в групово жътва. Предимствата тук са очевидни — икономия на коли за извозване на зърното, по-лесно снабдяване с гориво-смазочни материали и по-добро техническо обслужване.

Какво се прави по зърноплощадките? В Горски Долен Тръмбеш и Долна Оряховица те са завършени — бункерите, елеваторите, транспортните ленти са готови. Във Върбица сега се завършва циментовата настилка. Там ще се използва едно ОВ—20, бункер, елеватор, ленти. В Бреговица — също. Само в Писарево е по-друго, където строим царевичен кош-площадка, който няма да може да се завърши до жътвата. Разбира се ние и тук няма да останем съвсем по старому. В Д. Оряховица ще съсредоточим повече техника, защото и работата е по-голяма — през тази площадка ще минат близо 45 на сто от есенниците, като смятаме да намалим и броя на работниците с 50 на сто, дори и повече. Ето какво ще представлява долнооряховската зърноплощадка. Тук можем да кажем, че ще имаме пълна механизация. От наклонената рампа колите ще разтоварват зърното в бункер. Поемат го елеватори и отива в семействени машини. Оттам — в транспортните ленти до друг бункер. Зърноотварач пълни камнионите, които ще извозват договорените количества с държавата, а онова, което е за склад ще мине през автоматичен кантар и с елеваторите ще се настанява на постоянното си място. В склада е монтирана вентилационна уредба, която при нужда ще допосушава зърното.

Наша сериозна задача е и бързото освобождаване на площите от сламата, за да можем навреме да извършим подметане и обработките за засяване в втори култури. А и не само заради това. Нали трябва да се осигури и добър груб фураж за животните през зимата. За целта имаме 4 слампеси — по една за всяка бригада за комплексна механизация. Имаме и два стогометателя. 8 волокуши. Смятаме и тук да се справим, като на голяма част от площите веднага след освобождаването им ще пуснем транкторите.

Сега най-сериозен въпрос си остава окопаването. Честите превалвания ни позабавиха и работата се постъгва. Мобилизираме сили за наваксване. Отслужилите и работници вече са обработени над 500 трудодни. Вярваме, че до жътвата ще приключим с обработката на пролетниците. Темпът, с който се работи ни вдъхва добри надежди.

Основите за добра гроздова реколта се залагат отсега. Затова кооператорите от първо звено на четвърта бригада в ТКЗС с. Михалци грижливо извършват лозите в орку телената конструкция.

ВАЖЕН ПРИНОС В ОВЦЕВЪДСТВОТО

Паразитните заболявания напасят твърде големи щети на нашето животновъдство. Особено тежко и със значителни жертви те се понасят от младите животни, чието опазване е една от най-важните задачи на специалистите и животновъдите.

Основно звено в борбата с тези заболявания при младите агнета трябва да бъде изолирането им отглеждане от възрастните. Те се отиват от майките в началото на пасищния сезон на възраст 2,5 до 4 месеца. Заразяването на агнетата с много видове хелминти (дигиталус, метил, трихостронгил и др.) става главно на пасищата, около водопите, край кошарите участъци. За да се предпазят от заразяване, необходимо е те да се отглеждат на здрав, незаразен пасища и водопой. По пътя на изолираното отглеждане може да се създадат в продължение на няколко години стада от неанализирани животни.

Тук възниква въпросът, кой пасища да считаме за здрави и годни за отглеждане на младите животни. Известно е, че инвазионните продукти на паразитите (яйцата на ларвите им) в по-голямата си част не издържат на неблагоприятните климатически въздействия през зимния период. Те или загиват, или остават с понижена способност за развитие, така че напълно можем да считаме пасищата до голяма степен оздравява (условно здрави). Ако пък дадено пасище не е било изпълувано през един цял пасищен период от овце или говеда, така че заразните му продукти са били подложени на неблагоприятни климатически въздействия в продължение на 1 1/2 години (две зими и едно лято), то може да се счита за

напълно здраво и подходящо за отглеждане на младите животни.

Управителният съвет и селскостопанските специалисти при ТКЗС в Лясковец обръщат изключително голямо внимание на този въпрос. Въпреки ограничените възможности, при нас всяка година се заделят пасища за агнетата. Практическите резултати, които получаваме, са много добри. В Лясковец и Мердана, където указанията на специалистите добре се изпълняват, агнетата през миналата година не страдаха от паразитни заболявания. Смъртността тук бе сведена до минимум, а средният дневен прираст и външният добив сравнително по-висок. Тази пролет положихме по-добри грижи и успяхме да заделим пасища и в останалите селища на кооперативното ни стопанство.

Отделните агнета третирахме два пъти с профилактична доза фенотиаин. Промеждутъ

кът от едно до друго третиране бе 20—25 дни. Друга профилактична обработка, която провеждаме, е третирането на агнетата с меден сулфат, а напоследък с малахит срещу тежките.

Трябва определено да се каже, че изолираното отглеждане на агнетата е мощно средство в борбата с паразитните болести и за създаване на високопродуктивно овцевъдство.

Чрез използването на отделни пасища за агнетата могат да се създадат стада от неанализирани животни и да се постигне значително оздравяване на външната среда, а оттам и за чувствително снижаване на смъртността при младите подрастващи животни. Ето защо е необходимо всички стопанства да проведат това мероприятие, което е гаранция за нови успехи в областта на овцевъдството.

Д-р Ив. П. ИОРДАНОВ

НАЛЕЖАЩИ МЕРОПРИЯТИЯ ЗА ТЮТЮНА

При климатичните условия на нашата страна основното решаващо мероприятие за получаване на повече и по-качествено тютюн е разсаждането да се извърши на 90—95 на сто до 30 май и да приключи най-късно до 5 юни. Опитно се установи, че когато тютюнът се разсади след този срок, в зависимост от метеорологичните условия на метеята, добивите се намаляват с 15 до 35 на сто. Необходимо е отново да подчертаем, че наред с увеличаването на добивите при ранното разсаждане се постига значително подобрение на качеството. Особено поучителен в това отношение е примерът с ТКЗС в Банско и Разлог, Благоевградски окръг, където благодарение на ранното разсаждане през последните 3 години ежегодно получават по 140—150 кг среден добив от площ по 4—5000 декари при средна цена 2,60—2,80 лв. на килограм. Ето защо тютюнозасаждането в окръгта трябва да приключи най-късно до 5 юни.

За да се намали поражението от маната, опитно се доказа, че торенето на тютюна трябва да се извършва с 3 до 5 кг амониума селитра, като се внесе непосредствено преди разсаждането, или с поливната вода при самото разсаждане. Подхранване следва да се извършва само на силно изоставащите в развитието тютюни. Още по-добри резултати се получават при торене с карбамид по 3—4 килограма на декара, внесен преди

ди разсаждането. Трябва да се изостави вредната практика тютюна „Виржиния“ да се подхранва с големи количества азотни торове при окопаването. За да се осигури благоприятен водно-въздушен и хранителен режим за разсадените растения и да се намалат условията на инфекциозния натиск от маната, тютюнът трябва да се окопае най-малко 3 пъти. Не по-късно от 7-ия, 8-ия ден след разсаждането да се извърши първото окопаване, което е второто решаващо условие за нормално развитие на тютюна, в 10—12 дни второто и съответно третото окопаване.

В случай на продължително засушаване след разсаждането, тютюнът трябва да се напоява, независимо от полвата на маната, с оглед да се осигури нормално развитие на растенията. Най-добри резултати, с оглед предпазването от маната, се получават като се извършват 1—2 поливки за ориенталските тютюни и 3—4 за сорт „Виржиния“ с 25—30 куб. м вода при поливане в бразди и то винаги след беритбата на тютюна.

Особено внимание трябва да се обърне на къшешето състояние и филежването на тютюна. С извеждането на голям брой точни полски опити и лабо-

раторни проучвания се установи, че под влияние на къшешето в тютюневото растение настъпват съществени морфологични и химични изменения, които като краен резултат водят до увеличаване на добива и качеството с 10—30 на сто. В резултат на повишената плътност и жизненост на листата, поражението от шарилка се намалява с 20—30 на сто, в резултат на което рязко се подобрява качеството. За да се получат, обаче, добри резултати, необходимо е да се спазват следните условия: през години с нормално или продължително засушаване, когато имаме потиснато или нормално развитие на растението, следва да се къри съцветието на всички тютюни, независимо от почвата и агротехниката на отглеждането. През години с чести валежи от дъжд и висока атмосферна влажност, трябва да се кърият само нормално развитите тютюневи растения, а буйно развитите не бива да се кърият. Филежите, които се развиват след къшене на съцветието, трябва да се отстраняват щом достигнат 3—5 см.

За да се избегнат пропуските в най-важните критични моменти и да се произведе повече и по-качествен тютюн, необходимо е през годината да се

за да се избегнат пропуските в най-важните критични моменти и да се произведе повече и по-качествен тютюн, необходимо е през годината да се

ЗА ЗВАНИЕТО „ФАБРИКА ЗА КОМУНИСТИЧЕСКИ ТРУД“

В дните на Националното съвещание всички бригади от Захарната фабрика в Г. Оряховица записаха най-високо изпълнение на трудовите норми. В деня на откуване на съвещанието те обехаха 29 и 30 май да бъдат ударни дни за тях. Да укриват още повече редиците на участниците в движението за комунистически труд и в чест на 20-годишнината да

завоюват звание „Фабрика за комунистически труд“. В дните на Националното съвещание бригада „Димитър Дюлгеров“, с ръководител Никола Къзърков, инициатор на почина „Всеки ден по нещо ново в бригадата“ беше удостоена със звание „Бригада за комунистически труд“. Всички членове са ударници на комунистическия труд.

Ив. Аргиров

ХУБАВОТО В РАБОТАТА РАДВА

Колко хубаво и приятно е човек, когато надникне в каруцирните на идващите камиони — грижливо подредени пайки с келераба, приготвена за износ, добре сортирана и още по-добре таксотирана. Но задоволството, което се изпитва не идва само от това, то е резултат и на другата мисъл, мисълта за новия създател човек, за човека, който държи за честното на стоната — за кооператорите от съставните села на ТКЗС с Поликраище — Крушево, Янтра, Първомайци и Поликраище. Те товарят 27 вагона с келераба за износ и това е само на 19 май, а преди това са натоварили още много и много вагони.

А какво задоволство изпитва човек, когато надникне в каруцирните на идващите камиони — грижливо подредени пайки с келераба, приготвена за износ, добре сортирана и още по-добре таксотирана. Но задоволството, което се изпитва не идва само от това, то е резултат и на другата мисъл, мисълта за новия създател човек, за човека, който държи за честното на стоната — за кооператорите от съставните села на ТКЗС с Поликраище — Крушево, Янтра, Първомайци и Поликраище. Те товарят 27 вагона с келераба за износ и това е само на 19 май, а преди това са натоварили още много и много вагони.

На своя трудов пост са и служителите и работниците от жп гарите и „Транспед“. Новата реорганизация по обработване на товарите за вагони, въпреки че е още в своето начало, дава своите положителни резултати. Взаимоотношенията между жп гарите и „Транспед“, откопани за създадени още от преди чувствително помагат за постигане на добрите резултати в работата сега. За това говорят задржките усилия на двете предприятия, на техните ръководители — Стайков, Владков и Стефанов от жп гарите и Чоров от „Транспед“. На 18 и 19 май на жп гари Крушево, Янтра и Сашево, които са

обект на обслужване от агенция 3 на „Транспед“ — клон Горна Оряховица, обработиха общо 78 вагона, при план 50 вагона. Добре работиха и трите бригади на „Транспед“ и в технико-колективни обещания всеки би прочел, че в чест на великата двадесетгодишнина нито една от бригадите няма да допусне изоставане и необработване на вагони, че всички до един ще работят по новому, по комунистически с високо съзнание, с упоритостта на новия човек — строителя на комунизма.

Злато Драганов
„Транспед“

Хора зад кормилото

В ранното утро разбира, че е намерил себе си. И ръководството на стопанството вижда, че е направило сполучлив избор. А от тази година той е бригадир на автотранспорта. И нищо чудно. Та нали с всяка изминала година машините в стопанството се увеличават!

— Първата ни работилница беше на „четири кола“ и един бризент — споделя Марин. Тогава работехме само двама с бай Кольо Димов — разказва той и широка усмивка озарява лицето му. Може би някакъв забравен спомен от недалечното минало е изплувал в съзнанието му — кой знае. Но на нас той казва:

— Сега сме много. Над 30 души. Непрекъснато се ният колите. Един замиват, други се връщат. Вниманието на Марин е насочено към ремонтната работилница, където се ремонтират селскостопански машини за усилената полска работа. Зер, жътва иде. Тук се готвят невялките се още на годишен технически преглед коли, отстраняват се повреди в машините.

Неговата главна тревога засега е, че нямат работници товариачи за колите. Разбирате тревогата му. За юбилейната година трябва да изпълни план за 84 000 лева. Презизпълни си със 706 лева. Презизпълни си с плановите си и Петър Енев, Йордан Билалов, Георги Матево.

За себе си бригадирът не казва нищо. Но тук хората се познават всички и никак не е трудно да научим, че веднага след завършване на военната служба Марин постъпва като водач на кола МАН-дизел. По-сетне, когато стопанството се снабдява с „Волга“ той става шофьор на нея. Но никак си не му е присърце тази „споконна и еднообразна работа. И едва, когато става диспечер в автотранспорта, той

и ние му вярваме, и на многото хора край него, стиснали здраво кормилото в омалението ръце. Вие ще ги срещнете по прашните пътници, по блоковете, Хора зад кормилото, които горят в едно вънление — да изпълнят производствените си планове и достойно да посрещнат славната 20-годишнина на социалистическата революция.

М. НАИДЕНОВА

НА ТЕЛЧАРКА — ПО 75 ТЕЛЕТА

Отглеждането на телетата до шестмесечна възраст си остава най-трудното звено. Трудността идва преди всичко от това, че телетата трябва да се поят трикратно и то индивидуално, да получават място при температура 36—38 градуса, като го приемат на малки дози. По този начин мялката добре се смесва със слюнката и се получава порозна маса в стомаха на телето, с което се облекчава храносмилането, а не съвкупно. Това са причините, поради които една телчарка не може да обслужва голям брой телета при ръчно поене.

В ДЗС — Лясковец въпроса за отглеждането на телетата до 6 месеца решиме с построяването на полутоткрит телчарник за свободно отглеждане. Телчарникът е за 160 телета, с 15 бокса за по 10 животни, млечна кухня, коридор по цялото протежение на телчарника и непрекъсната ясла, минаваща пред всички боксове с фиксатори. Телетата се обслужват от две телчарки. Възможността за обслужване на повече телета идва от създадените условия за хранене и преди всичко поене на телетата с мялко.

При постоянен брой около 200 телета обслужването им се извършва от три телчарки. Едната е приобедна към родилното помещение. Тя само приема телетата от родилното и ги обслужва до двумесечна възраст. От тази възраст те преминават изцяло на бито мялководство. Тази телчарка обслужва 60 телета. След навършване на двата месеца, телетата се преместват по пол и възраст в боксовете на другия телчарник.

За едно мъжко теле до 6-месечна възраст изразходваме 160 литра цяло и 600 литра бито мялко, и за женско съответно 230 и 700 литра. Как е организирана работата в телчарника за 150 теле-

та? Храненето на телетата с груб сочен и концентриран фураж става в циментовата ясла. На предната стена на яслата са монтирани фиксатори, а на задната и работна една двойно „Т“-образна релса по протежение на цялата ясла. Груповата поилка от десет броя поилки тип „ДЗС“, монтирани на дъската, се движат по релсата с помощта на три чифта роли и ръкохватка.

Мялката, предназначена за поене на телетата, се затопля с елемента в един казан с вода, с помощта на електрически нагреватели. Това освобождава телчарките от палене на огън. Затопленото мялко се излива в 200-литров съд, монтиран на количка, с помощта на която мялката се транспортира из коридора покрай боксовете. На съда има кран, на който е поставен маркуч, чрез който се напояват десетте поилки, без да се мести количката.

Самото поене става така: фиксаторът на бокса е затворен предварително. Поилките се напояват с определеното количество мялко, което се дава по дъжбата на десетдневни. Фиксаторът се отваря, телетата се нареждат да сучат, след това отново се затваря и с помощта на желязна клечка се зафиксирва. След като изпият мялката си телетата не се освобождават веднага, с което се предотвратява сукането помежду им. По същия начин поенето на телетата продължава и в останалите боксове. Времето за поене на десетте телета в един бокс е 6—8 минути. За напояването на цялата група телчарката изразходва не повече от един час, а за деня около три часа.

За да имат телетата винаги на разположение прясна и чиста вода, на преварените стени на боксовете са поставени кофички, които се поддържат пълни с вода от водопровода.

Разходката на телетата се осигурява в дворчета. При отворени врати на бокса се образува общо помещение — от бокса и дворчето. При затворени врати на боксовете се образува път, по който минава каруцата за транспортиране на постелите и изхвърлянето на тора. При тази условия на гледане и поене една телчарка обслужва 75 телета без особено затруднение в рамките на осемчасов работен ден. При механизирано изхвърляне на тора нормата може да бъде чувствително завишена.

Чрез преминаване на механизирано поене увеличавме производителността на труда с 18 на сто, а реста на работната заплата с 10 на сто.

След преминаване на такава норма от началото на февруари резултатите от работата на телчарките Йордана Таскова и Мария Ликова, с 366 грама за телетата до 6 месеца те получили 766 грама, за март 704 грама, април 838 грама.

Тодор РАДИНСКИ
заведващ ферма

в „БОРБА“

ПО СЪПКИТЕ НА ПАРТИЗАНИТЕ ОТ ГОРНООРЯХОВСКИЯ СТЯД

(Продължение от 1 стр.)

Поклонението при паметника край хижа „Божур“.

Мигове на радостта

Третият ден от похода. Далеч назад остана Върбаново, и трудният, десетчасов преход от миналия ден. Снощи краката на боляваха, ръмеше дъжд, но пак до късно не спря веселието. Всичко това и топлият прием на бегълци ни накараха да забравим умората и да потеглим бодро през бистра за Чапаево. Колоната сега се е удвоила и е станала много по-дълга, защото към нашата вече се присъединиха нови групи.

Навлизаме в дъбова гора. Над нас остава само тесен резен небе, който се више като коловоз. Екват песни, някои си подсириват. Като тръпка по колоната минава вестта, че тук, в тия гори, цяла зима е прекрал отрядът. Това влива в гърдите ново гордостно чувство. Три дена то е с нас и с всеки нов ден все по-нараства. Навървим към най-светлото място в окръга — „Ябълково“, където днес наред с нас бяха изправени срещу многолюдния враг.

Уж малко бил пътят до Чапаево, а няколко часа вървим само през гора. Ето, най-после и край. От отрещения хълм селото вече се вижда. Малка почивка на полянката в дърето и пошадът в селото гръмна от „Тих бял Дунав“ и „Ура!“. Това „ура!“ дълго не стихна и когато пристъпна групата, която върви по съпките на героите от село Косови.

Мили, незабравими мигове на радост!

Ил. МОНОВ

По скъпи места

Малкото борческо село Горно Сеновец, родният кът на Камен и Ботко, на Лилия и Манол, дати млади си живот в единната борба, притои топло и сърдечно двойно повече гости, отколкото са били.

ГОСТУВА БЕЛОРУСИЯ

Открита на 31 май в изложбената зала до кино „Девети септември“ във Велико Търново изложба „Белоруска художествена фотография“ е едно рядко културно събитие. Тя е не само убедителен израз на големите постижения на Белоруската художествена фотография, но и ярка демонстрация на она мощна, непрестанно икономически и културен побед на Белорусия, по пътя към комунизма.

Могъщият ръст на строителството на комунизма е показан в голямо художествено майсторство в „Мирно ежение“ на А. Дитлов, „На строежа на голямата химия“ от А. Антонов, „Белоруски машини“ от М. Минкович, „Горно се строи“ — В. Костин и др.

Един от най-силните по своята обективност в цялата изложба е етюдът „Това не трябва да се постъпи!“ от М. Ананин. Той изразява не само горещо желание за мир, но и силен протест против подлациите на нова война. С подобна сила действа и етюдът на Р. Марсон „Нека винаги да ере слънце“, „Вечният огън“ от В. Китас и др.

Отделено е почетно място за човека-строител на комунизма. Наред с фотосите черно-бяла фотография са изложени и няколко цветни етюда — предимно пейзаж и натюрморт.

Изложбата „Белоруска художествена фотография“ която ще бъде открита до 10 юни, уредена от Общонародния комитет за българо-белоруска дружба — София и Окръжния и Градския комитет за българо-белоруска дружба — В. Търново. Тя е нов признак и укрепване на братската и нерушима дружба между българския и белоруския народи.

Г. МУСИНСКИ

в. „БОРБА“

б.р. 67, 3, VI, 1964 г.

ТЕАТЪР

Завърши едно дългоочаквано театрално събитие, един празник, в който се оплодиха усилията на много творци, който справедливо будеше очаквания трепети и надежди. Десетдневният районен преглед на съвременната българска драма и театър вече отшумя.

Великотърновският окръжен народен театър участва в районния преглед в Габрово заедно с театралните състави на Габрово, Троян и Търговище. И той, както и останалите театри от този пункт, дойде на прегледа със своите професионално-творчески проблеми, със своята вътрешна тема и естетическа платформа, с тревотите и грижите си, с почти завършената си творческа физиономия. Онова, с което великотърновски спечелиха най-много сърцата на габровската обществено-научна общност, в прегледа и на обикновения зрител, беше благородната им амбиция честно да се съревновават.

Това пролича още в първите дни на прегледа, в съдържанието и липсата от високомерие самопреценка на отделните членове на колектива, в трезвото и търпеливо изчакване на своето представяне и на резултатите. Съставът на Великотърновския театър помогна много за създаването на спокойна творческа атмосфера през времето на прегледа с мъдрото си отношение към предстоящите задачи и с уважението си към останалите участници. Той прояви здрав дух и дисциплина, стремеж към максимално проникване в проблемите на съвременното театрално изкуство, с което уважение към своята работа. Затова представенията на великотърновски предизвикаха едни от най-интересните и задълбочени професионални разговори, дадоха основа за сериозни анализи и критика, доказаха предимствата на зрялото художествено ръководство, на творческата дисциплина и на сплотеността на колектива. Затова, разбира се, те спечелиха заслужено единодушни признания, много привърженици и почитатели, утвърждение награди и похвали.

Би било несправедливо, ако за сметка на Великотърновския театър се умаловажават или подценяват другите участници в прегледа, техните стремежи да се представят добре и да получат добра оценка за своите постижения и слабости. Напротив! Великотърновският театър се утвърди в средата на сериозни съперници, на достойни конкуренти и състезатели. Всички те проявиха достатъчно голяма твърдост в отстояването на собствените си завоевания, в доказването на професионалното си израстване и търсене на нови пътища за развитие. Едни повече, други по-малко показаха пред очите на зрителите таланти, умни, влюбени в театъра творци, които в трудните условия на своята работа вършат ежедневно апостолският си дело сред народа и разнасят високите идеи на новото време.

Габровският театър се очерта като един от най-сериозните конкуренти на нашите приятели от древностолния град. Той показа вебина и прозорливост в тематичната насоченост на своя репертоар, честни намерения за защити сценичните качества на малката си съвременна драматургия. Двете пиеси, с които той участва в прегледа, бяха обединени от една обща гражданска мисъл, разкрита в нейното развитие: великият подвиг на антифасистските борци през време на съпротивата от Иван Радоевата драма „Голямото завръщане“, продължава в борбата на съвременния човек за нравствена и морална чистота, за хармонично развит личност в „Госпожата на господин търговец на сирене“ от Георги Марков. Макар доста разнотипни, с неравни и некордиранни актьорски ансамбли и изпълнения, тези представления говореха за обществена развълнуваност на своите създатели, за грижовното отношение към сценичното раждане на две нови драматически произведения. „Голямото завръщане“ се очерта като твърде разнотипен, фрагментарен и необединен от една художествена мисъл

П. КАЙШАНОВ

Около тамбуриста Тодор Лазаров се е извело кършино хоро по време на почивката в Горски Долен Тръмбеш.

НАЙ-ХУБАВОТО НА ПРЕГЛЕДА

спектакъл, в който режисьорските намерения не бяха напълно ясни, а оттам и актьорските изпълнения — бледи, театрално-парадни помпозни. Затова пък „Госпожата на господин търговец на сирене“ имаше ясна идейно-художествена позиция, оригинален режисьорски прочит, лаконичен театрален език и добри актьорски постижения. Режисурата на Маргарита Тихинова се отличаваше със стремеж за поетично преосмисляне на литературния материал, с фантазия и въображение при защитата на някои автори и особености в драматичната композиция. Но „Госпожата на сирене“ не въздействуваше като цялостен спектакъл, нямаше ансамблов единство и дори ярко диференцираше актьорските изпълнения на стари и млади.

Докато единият от спектаклите на троицата („Я, колко макове!“) не блетеше с особени качества, дори не успя да представи състава на нужното професионално ниво. „Левски“ от Васил Мирчовски беше много добро постижение за възможностите на този театър. Но, въпреки всичките си качества, неговият спектакъл не беше достатъчно цялостен. Във втората си половина той падна, загуби компактността и целенасочеността си. Не издържаха актьорските сили и той се превърна във формално редуване на епизоди.

Може би само Народният театър — Търговище не примери рът с останалите театрални колективи, не показа професионално ниво и достатъчни сили за съревноваване. Причината за това бе младостта на театъра, конгломератният характер на все още неукрепнатия състав остро стоящият въпрос за правото му на съществуване. Спектаклите на този театър повдигаха проблема за художествения вкус и борбата с безвкусицата, за компромисното редуване на теми, които се компрометират при антихудожествено осъществяване.

Такава беше най-общата картина на театралния празник в Габрово, към който в последните две вечери Великотърновският театър прибави и плодотворно на своето изкуство. Разкри се делото на един сериозен, мъдър и неспокойно търсещ творчески колектив, който показва високо професионално ниво в сравнение с останалите участници в прегледа. Той беше направил своя репертоарен избор с оглед на една голяма обществена тема — Колебанятия у честния, но още незрял в своята идейна и психологическа цялост човек и топлата, загрижена помощ на възрастните в ухвата му чистота хора се третираха в съвременната сюжетна разработка на „Необикновен процес“ от Мария Симова. В „Я, колко макове!“ на Никола Русев при една по-многообразна и заплетена на проблеми и човешки характери звучеше също така темата за доверие между хората в условията на жестока борба през годините на съпротивата. И двете пиеси, с които се представят театърът, имаха право на сценичен живот поради художествените си качества и специфично-театрална пригодност.

Пиесата на Никола Русев се игра за втора път на пунктирния преглед в Габрово. С нея Великотърновският театър доказа творческото си отношение към новата българска драматургия, активното си намерение за свое оригинално прочитане на произведението. Тук пролича стремежът да се преодолее хроникалният характер на литературния материал, да се обединят отделните епизоди под една обща значителна поетична идея. Режисурата на Владимир Найденов се отличаваше с култура и театрална вежина, с умение в работата с актьорите, с грижа към изпълняване на детайлите в общото им съподчинение на голямата идея. В разработката на повечето от картините беше създадена ярка атмосфера и художествено правдоподобни взаимоотношения: действието се градираше със смислени режисьорски акценти в решенията („журт“ в негалагантна квартира) Но за съжаление „Я, колко ма-

На снимката: момент от пиесата „Необикновен процес“ — Доля Попова в ролята на Лили и Милан Колев в ролята на Николай.

кове!“ остави известна незадоволеност у зрителя, поради неавантата сила на въздействието във всички действия и картини, поради своята незавършеност. Имаше откъси от действието с недостатъчно разкрит подтекст, с неизведени до предела яснота конфликтите (сцената на Люцкан и Драгив в полицията). Спектакълът страдеше и от не съвсем убедителния си външно-изобразителен облик.

Но нека не бъдем несправедливи! Критиката на „Я, колко макове!“ беше от позициите на онова радостно и задоволително човека чувство, което се поражда само при срещата с изкуството на целенасочения, мислещ, знаещия творец. Затова навярно високостепенна и критичността към някои слабости на представеното бяха естествени и закономерни. Затова и актьорските изпълнения, които бяха на завилана висота, предизвикаха спорове и анализи, чиято цел беше още по-задълбочено от разкриване. Един от най-интересните и затвърдени образи в пиесата беше презвладен от актьора Петър Петров (Витан), който без излишна парадност и демонстрация на принципните разкри драмата на борбата, върху когото несправедливо тежеше съмненията на другите. Пътен и сложен образ изгради на сцената и Никола Конов (Драгив). Това е един актьор от по-възрастното поколение, който притежава остро чувство за съвременен театър и умее да използва пластично средства си (особено словото) при постепенното разкриване психиката и вътрешните намерения на образа.

Добри актьорски постижения показаха и изпълнителите на Веса (Величка Чобанова), Марта (Доля Попова), Параскев (Георги Джурбиров), Щеро (Милан Колев) и др. Чобанова въздействуваше със своята непосредственост, с вътрешното и външното съответствие в поведението на младото момиче, почти дете, което е склонно да опетизира всяка стъпка от борбата, да вижда романтичното начало във всичко, да мечтае, да се пали. Доля Попова търсеше своята героиня по линията на по-сържаното, по-осмисленото вътрешно действие. Тя беше лаконична, събрана и дори на места сурова и прекалено извисена в героичен план. Джурбиров с тънки средства пресъздаде провокатора, ози, който внася тревога в душите на участниците в негалагантна бойна група. Връх на изпълнението му беше последната картина (убийството), в която актьорът проведе тънко една линия на поведение, различна от ординерното тълкуване на аналогични обстоятелства в театъра. Един от най-завършените и майсторски детайлни образи в спектакла бе Щеро на Милан Колев. Чрез многотипична и тънко намерена интонационна характеристика, той представи честния, но ограничен, зарзен от догматичното мислене човек, който искрено страда по изгубената от съмнения радост и вътрешна свобода. Специално внимание заслужава изпълнението на Тана Тодорова (Цветарката) която налага своя лична интерпретация на образа, изгражда със съвременни средства вътрешното лутане и вик за помощ на едно цвете, покланяло в сянката при болкува на задния двор. Тодорова се противопоставя на вече утвърдилото се тълкуване на Цветарката по театрите в брутално-битов план. Тя търси в образа повече общото с групата на негалагантите, отколкото ефектно-забавната му страна.

Логично, макар и в по-различен стил на изпълнение, бе пресъздаден и образът на Люцкан от

централния герой. Все пак нещата драматургически немотивирани, както и по-откъснатият и характер при сценичното решаване, не нарушават фатално общото впечатление на завършеност, лекота и органичност на представлението.

Образът на главното действащо лице в пиесата се изпълняваше от младия актьор Милан Колев. Това е творец с ярко изяви сценични качества — актьорски чар непосредственост, раздвижена пластика, гласови данни. Той изгражда сложния, многопланов образ на героя си постепенно, натрупвайки и обогатявайки го до самия финал с все нови и нови черти и детайли, все по-нови приспособления. Колев напуска тънко втория план на образа, като използва едно временно и актьорския си навици, и чувството си за саморегулация в една пределна активност на мисълта и словото. Той преминава плавно от тема на тема, като акцентира винаги заложеното честно начало у своя герой, не примиримостта му към подлостта, подлизурството и лъжата. Колев не държи за абсолютната невинност и неподкупност на образа, иска да създаде на сцената жив човек, затова не напускава благодарството в образа предпазено и се стреми да избегне едно-странчивото оправдаване на всяка негова постъпка. Изпълнението на този млад актьор заслужено получи всеобща благодарност и признание, зае първото място в поредицата на най-добрите сценични превъплътения.

С единодушния одобрения беше възприет от публиката и прокурорът в интерпретацията на Никола Конов. Той показа забележително майсторство във воденето на словесното действие, мащабност и завършеност в идейното звучене на образа, разкри не само в обществено, но и в чисто човешки план. С искрено и своеобразно загриженост към съдбата на приятеля, си, с тънко вникване в психиката на една част от „непогребените“ и „безупречните“ млади хора беше приключило изпълнението на Величка Чобанова (Тана). У тази актриса се налагаше грижата за характеристиката на външното поведение, прецизността на строго обмислените средства, неповторимостта на външната изва. Експресивната, тънко нюансирана игра на Доля Попова (Лили), особено в сцената на затвора беше също между много добрите постижения на театъра. С професионална вежина, сценично присъствие и чувство за мярка се отличиха и изпълненията на Елена Стефанова (майката) и Георги Джурбиров (Борислав).

В декоративно отношение спектакълът беше решен нетретиранно, в чисти линии, отговарящи на ясната действителна задача, грисена от режисьора. Художникът Ан. Бананов бе използвал черната кутия на сцената, в която се подменяха различните елементи — опростени, комбинирани в приемливи за око композиции. Това оформление още веднаж доказа здравата спойка между отделните компоненти на спектакла, обединени от общата, целенасочена режисьорска идея.

Културата на театралното мислене в това представление и съвременният стил на неговото решение определяха и първото му място сред представените на прегледа спектакли.

„Необикновен процес“ е излъчен за представяне на централния преглед на българската драма и театър в София, който започна през тези дни. Нека успеят, който погнаха великотърновски районния преглед, се затвърди още повече в предстоящото ново изпитание!

На добър час!
Кристина ТОШЕВА
театровед

ДИП за производство на паркет, фурнир

и шперплат Велико Търново

ТЪРСИ

15 мъже за работници в шперплатовото производство,

Спражка: Предприятието.

1-1

Държавен вагонен завод „Андрей Жданов“

ДОЯНОВО

ПРОДАВА

маломерни парчета ГЕТИНАКС.

За държавни предприятия - 0.50 лв. килограм.

За частни лица — 0.80 лв. килограм.

СПРАВКА: Отдел МТС, вътрешен телефон 36 и 57

2-2

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — В. Търново ул. „В. 25-26, отдели: Партиен живот и пропаганда“ и „Низов печат и писания“ — 23-27, отдели: „Селскостопански“ и „Култура бит, хумор и сатира“ — 23-68; отдели: „Икономически“ — 31-25; Счетоводен — 32-59; канцелария и фотосътрудници 24-39; коректори в дежурна редакция 24-89.